

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

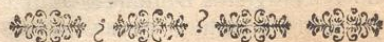
Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. I. Opinio damnata, eius Authores, & fundamenta referuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

DISERTAT. XXXIV.

An præcepto Ecclesiastico satisfiat per sacrilegam Eucharistiæ sumptionem.

CAPVT I.

Opinio damnata, eius Authores, & fundamenta referuntur.

SYMMARIVM.

- Qua sit propositio damnata: num. 1.
Argumentum à damnatione alterius propositionis. num. 2.
Discrimen inter utramque propositionem quoad damnationem. n. 3.
Authores pro hac propositione damnata. num. 5.
Duplex eorum fundamentum. num. 5. & 6.*

1. **P**ROPOSITIO ex damnatis, quinquagesima quinta sic procedit: *Præcepto communionis annua satisfiat per sacrilegam Domini manducationem.* Ex qua damnatione constat, eum, qui sacrilege communicavit, non satisfecisse præcepto, sed potius peccasse contra præceptum Divinum, & contra Ecclesiasticum; atque adeò teneri adhuc præcepto humano ad communicandum digne.

2. Sed cum Alexander VII. in primo suo Decreto damnaverit eam propositionem, quæ est decima quarta: *Qui facit confessionem voluntarie nullam, satisfacit præcepto Ecclesiæ.* Videbitur alicui non fuisse necessarium, quod SS. D. Innocentius XI. damnaret similem propositionem,

nèpe de communione sacrilega; cum sit eadem ratio de utroque præcepto, tam communionis, quam confessionis. Ideò Filguera in expositione huius prop. 55. ait remittendum esse lectorem, ut relegat ea, quæ ipse scripserat circa propositionem 14. damnatam ab Alexandro, ne eadem repetere cogatur. Et Lumbierius tom. 3. Sum. num. 1969. & Hozes ad hanc propositionem num. 12. aiunt eandem esse rationem de utraque propositione. Filg. Hozes.

3. Censeo tamen non sufficere damnationem eius 14. propositionis, ut hæc 55. damnata censeatur; ideoque hanc Innocentij XI. damnationem fuisse necessariam, propter disparitatem, quam multi Theologi quoad hoc inveniunt inter unum, & alterum præceptum. Nam qui facit confessionem voluntarie nullam, non recipit Sacramentum, cum absolutio sit nulla; cum tamen ex præcepto Ecclesiastico teneatur accipere Sacramentum Pœnitentiæ. Quæ ratio non militat in communione; nam licet quis communicet sacrilegè, recipit verum Sacramentum. Et ideo ante Decretum Alexandri VII. multi Doctores asseruerant, non satisfacere præcepto Ecclesiæ facientes confessionem voluntarie nullam; satisfacere verò præcepto Ecclesiastico, qui tempore Paschatis communicant indigne.

4. Et quidem propositionem damnatam receptam fuisse à compluribus Doctoribus tamquam probabilem, & communem, constat ex multitudine Authorum, qui illam tumentur, ex quibus Filguera citat, unde triginta, quamvis non omnino fideliter, dum citat pro eâ, & pro eius cōtradictoria Patrem Azor in eodem omnino loco. Filg. Azor.

5. Duo sunt præcipua fundamenta, quibus Authores eius opinionis du-

ducuntur. Primum. Nam in præceptis Ecclesiæ distinguere est inter substantiam materiæ præceptæ, & modi, taliter quod præcepta substantia, non intelligatur modus præceptus: atqui Ecclesia præcipit communionem in Paschatè, in quo præcepto ipsa communio est substantia rei præceptæ; quod autem recipiatur digne, est modus: cū ergo Ecclesia præcipiat substantiam, & non modum, præcipit, quod fideles communicent, non autem, quod digne communicent. Peccant ergo gravissime, qui sacrilege communicant, contra præceptum Divinum, sed non contra Ecclesiasticum.

6. Secundum. Ecclesia non potest præcipere, nec prohibere actus internos, vt tenent communiter Theologi, cum S. Thoma. 1. 2. quæst. 91. art. 4. & quæst. 100. art. 9. Sed modus accipiendi indigne Eucharistiam, fit plerumque per actum internum, scilicet per internum actum voluntatis tacendi aliquod peccatum læthale in confessione: ergo Ecclesia non potest prohibere eum modum recipiendi indigne.

CAPVT II.

Præmittitur, quid possit Ecclesia præcipere circa actus internos.

ARTICVLVS I.

Quid possit circa actus mixtos ex internis, & externis?

SVMMARIVM.

Dum Ecclesia præcipit actum, indirecte iniungit etiam internum. nu. 7.

Qui dicantur actus mixti ex internis, & externis. num. 8.

Præceptum de actu mixto non est solum indirecte de actu interno. n. 9.

Ecclesia potest præcipere directe actum mixtum. num. 10. & 11.

Ecclesia non solum determinat tempus confessionis, sed illam iniungit. nu. 12. & 13.

Simonia mentalis ex iure Ecclesiastico prohibetur ab Ecclesiâ. n. 14.

Præceptum de actu mixto constat ex iure Canonico. num. 15.

Ecclesia potest præcipere confessionem de peccato pure interno. n. 16.

7. **M**ateriam huius capituli latè discussi in 9. p. Crif. Theo. log. disp. 9. cap. 20. art. 12. & in 2. part. disp. 25. cap. 7. sed pro fundamento præsentis quæstionis operæ pretium est aliqua ex ibi discussis recollere, & alia pro dignitate materiæ superaddere. Et in primis vt rectè dignoscatur, quinam sint isti actus mixti, supponendum est, quoties Ecclesia præcipit actum externum, indirecte præcipere internum; quia cum actus externus non possit libere fieri sine actu voluntatis interno, eo ipso quod præcipit auditionem Missæ, præcipit, vt velint audire Missam. Et quamvis hic interveniant actus interni, & externus, ille non est de actibus, qui vocantur mixti.

8. Dicuntur ergo actus mixti præcipi ab Ecclesia, quando actui externo adiungitur alius actus internus, sine quo poterat existere externus, & qui conducit ad esse morale externi: v. g. quando Ecclesia præcipit, quod fiat contractus validus: nam licet contractus externus possit physicè fieri sine intentione interna se obligandi; dum præcipit Ecclesia, quod ille contractus fiat valide, præcipit etiam directe, quod habeat animum se obligandi. Quod etiam cernitur in

Pppp ma.